Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10. Den 15de Februar 1883. 32te Aargang.

Forløsning og Udvælgelse.

(Forklaret af Profeten Joseph Smith.)

Medens et stort Antal Hellige ved en vis Lejlighed havde forsamlet sig paa det sædvanlige Mødsted, ved Siden af Tempelpladen i Nauvoo, gjorde Joseph Smith følgende Bemærkninger:

Han begyndte med at sige, at vor himmelske Faders Godhed imod os, udfordrede den mest uddelte Taknemmelighed fra vor Side. Han bemærkede dernæst, at Satan i Almindelighed beskyldtes for alle vore onde Handlinger, men dersom han var skyldig i al vor Ondskab, da kunde Menneskene ikke blive fordømte. Djævelen kan ikke tvinge Nogen til at gjøre Ondt; alt er frivilligt. (See Jak. 1, 14.) Disse, som modstaa Guds Aand, staa Fare for at falde i Fristelse; og dernæst bliver Himmelens Samfund fradraget saadanne, som modsætte sig at blive meddelagtige i saa stor Herlighed. Gud vil ikke anvende Tvangsmidler for dette Øjemed, og Djævelen kan ikke. Disse Ideer, som i denne Henseende næres af Mange, ere urimelige. Skabningen blev Synden underkastet — ikke frivilligt, men Kristus overvandt samme formedelst Haab. Vi ere alle Synden underkastede, medens vi vandre paa de krogede Veje og døje Gjenvordigheder, som omgive os. Hvor er det Menneske som er fejlfrit? Ingen var fuldkommen uden Jesus; og hvorfor var han fuldkommen? Fordi han var Guds Søn, og besad Aandens Fylde, samt en større Magt end noget Menneske. Men uagtet vor Forfængelighed, skue vi dog med Forhaabning fremad — fordi vi ere Haab underkastede — til vor Befrielses Tid.

Han gjorde derpaa nogle Bemærkninger angaaende Evangeliets første Principer, og sagde at mange af de Hellige, som vare komne fra forskjellige Stater og Riger havde kun en meget indskrænket Kundskab med Hensyn til disse Principper, eftersom de ikke tilfulde havde hørt dem forklarede.

Dernæst berørte han i Korthed Lærdommen om Tro, Omvendelse og Daab til Syndsforladelse; hvilken nogle af Datidens religiøse Samfund ogsaa troede paa; men derimod var Lærdommen om Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, i Almindelighed tilsidesat af dem.

Taleren hentydede derpaa til Hebr. 6, 1—2. „Derfor lader os forbigaa Begyndelseslæren om Kristo, og skride

frem til det Fuldkomnere, saa at vi ikke atter lægger Grundvolden angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger, Tro paa Gud, og Læren om Daab, og Haandspaalæggelse og Dødes Opstandelse og en evig Dom." Ifølge nogle Skriftsteder er det klart at Apostlene til Fuldkommenhed forstod Læren om den evige Dom. Peter prædikede Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse til Jøderne, hvilke paa Grund af at være blevne ophidsede af deres Ledere, greb til Vold og Blodsudgydelse, hvorfor han (Peter) sagde: „Og nu Brødre! jeg ved at I have gjort det af Uvidenhed ligesom og Eders Øverster o. s. v." Derfor fatter et andet Sind og vender om at Eders Synder maa vorde udslettede, paa det Vederkvægelsens Tider, maa komme fra Herrens Aasyn, at han maa sende Eder den forud forkyndte Jesum Kristum o. s. v. Ap. Gj. 3, 17—20. Vederkvægelsens Tider, som her omtales, havde Hentydning til den Tid da Kristus skulde komme; da, og ikke før ville deres Synder blive udslettede. Hvorfor? Fordi de vare Mordere, og ingen Manddraber kan have det evige Liv. Endogsaa David maa vente disse „Vederkvægelsens Tider", før hans Synder kunne blive udslettede. Thi i det Peter taler om ham siger han: „I Mænd Brødre! lader mig tale frimodigen til Eder om Patriarken David, at han baade er død og begraven, og hans Grav er hos os indtil denne Dag." Hans Levninger vare da i Graven. Nu, vi læse at mange af de Hellige opstod ved Kristi Opstandelse, — maaske alle de Hellige, men det synes som David ikke opstod. Hvorfor? Fordi han havde været en Morder. Dersom Religionens Forkyndere havde en tilbørlig Forstaaelse angaaende Lærdommen om den „Evige Dom." Vilde man ikke befinde dem at „berette" en Person, som har forbrudt sit Liv ved Overtrædelsen af Landets Love, og Udgydelsen af uskyldigt Blod; thi saadanne Individer kunne ikke faa Forladelse før de have betalt den sidste „Hvid." Den ganske Verdens Prædikanters forenede Forbønner, kunne ikke frelse en Morder fra Helvedes Porte.

Han berørte dernæst Æmnet „Udvælgelse" og oplæste Rom. 9 Kapitel; ifølge hvilket det var tydeligt at Udvælgelsen, som der omtales, var med Hensyn til Kjødet, og havde Hentydning til Abrahams Sæd i Overensstemmelse med Guds Forjættelse som følger: „I Dig og i Din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes;" til dem hørte Forjættelsen. Paulus siger: „Thi jeg ønskede selv at være en fra Kristo forbandet Ting for mine Brødre, mine Frænder efter Kjødet, (ikke efter Aanden) Rom 9, 3. Hvorfor sagde Gud til Faraoh: „For den Sags Skyld har jeg opvagt Dig?" Fordi han var netop et velskikket Redskab — en ugudelig Mand, som havde begaaet Handlinger af „den grusomste" Beskaffenhed. Udvælgelsen af den forjættede Sæd fortsættes endnu, og i de sidste Dage ville de gjenerholde Præstedømmet, og blive „Frelsere paa Zions Bjærg" og blive vor Guds Tjenere; dersom en Levning af denne Sæd ikke fandtes, maatte vi blive ligesom Sodoma og Gomorrha. Hele Kapitlet (Rom. 9,) hentyder til Præstedømmet og Israels Hus; Apostlerne lærte aldrig om Individers ubetingede Udvælgelse til evigt Liv. Gud udvalgte og forudbestemte, at for dem, som maatte ønske at blive frelste, skulde frelses i Jesus Kristus, og formedelst Lydighed til Evangeliet; men han forbigaar intet Menneskes Synder, men derimod paaminder dem om Forbedrelse, og om hans Børn ikke ville omvende sig fra deres Synder, vil han forkaste dem.

Mill. Star.

Opfyldelsen af en Profeti.

Vi overlade denne Gang (den 15de Jan. 1883) Redaktionsbemærkningernes Plads, for Offentliggjørelsen af følgende interessante Artikkel fra Ældste George C. Lamberts Pen:

Breachwood Gren, Hertfordshire — hvorfra jeg nu skriver — var Scenen for en Episode forbunden med Evangeliets første Prædiken i denne Egn, hvilken jeg synes vilde interessere Læserne. To og tredive Aar ere nu henrundne siden denne Tildragelse fandt Sted; men den bliver erindret, og ofte omtalt af Stedets nulevende Beboere; Fremmede, saa vel som Hellige.

Et af Byens vigtigste Huse, „Den røde Løve", som vender mod Oxford Vejen, var paa den Tid om hvilken jeg skriver ejet af en vis Samuel Peters, en Mand bekjendt baade for sin Indflydelse og Rigdom; han drev Forretning baade som Toldbetjent, Bager og Urtekramhandler. Hans Familie bestod af Hustru og sex Børn.

Hinsides, „Den røde Løve", under et stort Æsketræes mægtige Krone stod en ydmyg Ældste af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, forkyndende Livets og Saliggjørelsens Principer, aabenbaret paany i denne Uddeling. Efter som han var fremmed, og ikke kunde erholde et Hus at prædike i, valgte han dette Sted ved Siden af den offentlige Landevej. Et temmelig stort Antal Tilhørere havde samlet sig omkring ham, og lyttede med Opmærksomhed til hvad han sagde.

Opirret paa Grund af den Respekt Forsamlingen skjænkede en „Sekt", hvilken denne Toldbetjent saa hjærteligt hadede, tilbød han en Mand ved Navn Henry Trussel — et lavt fordrukkent Subjekt — en halv Bajer, dersom han vilde gaa over og slaa denne „Mormonpræst" i Ansigtet. Dranckeren, der altid plejede at fordrive sin Tid med at spadsere i og omkring Drikkehuse, var allerede halvt beskjænket, modtog med Glæde Tilbudet, og satte afsted tværs over Vejen, medens Herren i „Den røde Løve" tillige med Andre af samme Sort med største Fornøjelse ventede paa Opfyldelsen af deres tilsigtede „Morskab." — I det Trussel nu begyndte at bane sig Vej gjennem den forsamlede Mængde, for at komme i Berørelse med Taleren, blev der i Førstningen gjort betydelig Modstand, men paa Grund af sin brutale Fremfærd, fandt han dog snart en Adgang til Stedet hvor Taleren stod. Seende denne Mand, brydende hen imod sig, standsede Taleren, udstrakte sin Haand og sagde: Vel min gode Mand, hvad ønsker De? Afvæbnet formedelst den venlige Tiltale, var Trussel ikke i Stand til at kunne svare, hvorfor Ældsten vedblev: „Sendte man Dig herover for at forstyrre vort Møde? Ja! svarede Manden, der endnu syntes at betænke sig paa at sætte sit Ærinde i Udførelse. „Var det Toldbetjenten derovre, som sendte Dig hid?" spurgte Ældsten, i det han samtidigt iagttog Mændene i „Løven", der utaalmodigt ventede paa videre Foretagender imellem Ældsten og Trussel; da sidstnævnte gav et bejaende Svar, vedblev Ældsten: „Jeg er bedrøvet, meget bedrøvet paa hans Vegne; gaa og sig til „Manden i Løven", at Herrens Straffedom skal snart betage ham! Skjøndt han nu er velhavende, skal han dog snart blive trængende! Skjøndt hans Familie nu er rask, skal

Døden dog snart komme iblandt dem, og han skal dø i Fattigdom forladt af sine Venner!

Den omtalte Voldsmand vendte sig nedslaaet om, uden at sætte sin Bestemmelse igjennem, og rettede sine Fjed imod „Løven", hvor Toldbetjenten der ogsaa havde hørt Profetien, som udtaltes om ham af en Herrens Tjenere, nu bebrejdede Trussel for sin Frygtagtighed.

Tiden gik; hin Ældste kom aldrig mere til Breachwood for at prædike, thi han var rejst hjem til Zions Land for at søge sig et Hjem, og maaske mindst tænkte paa den Forudsigelse han under Indflydelse af Herrens Aand yttrede, og maaske ikke endnu nogensinde skjænker hint Tilfælde en Tanke, eller hvad enten Forudsigelsen gik i Opfyldelse eller ikke. Men om han forglemte den, saa erindredes den af Folket, som hørte den; uagtet mange af dem maaske ikke troede, at den nogensinde vilde blive opfyldt saa have de dog siden haft Tid til at sætte den Regel paa Prøve, som ved Moses findes anført, og overvejet om hin Ældste talte af Formodning, eller formedelst Fuldmagt fra Gud. Herren sagde saaledes til Moses: „Naar en Profet taler i Herrens Navn og det Ord sker ikke, og det kommer ikke; det samme er det Ord som Herren ikke talede; den Profet haver talet det af Hovmod, og Du skal ikke grue for ham 5 Moseb. 18, 22.

Kort efter at ovennævnte Profeti blev udtalt, indfandt Sygdom sig i Samuel Peters Familie; hans Hustru og fire Børn døde. Peters blev siden den Tid betaget af Ligegyldighed, forsømte sin Forretning og bortødslede sin Formue; financiel Ruin indfandt sig snart, og hans Venner forlod ham. Efter i nogle Aar at have tilbragt en ussel Tilværelse, døde han omsider i et afsidesliggende Hus, alene og forladt.

Henry Trussel lever endnu, og blev ved et Tilfælde, vist mig paa Gaden. Naar han befindes i ædru Tilstand omtaler han ofte hin Tildragelse, og de Følelser der betog ham, i det han nærmede sig nævnte Ældste, og han forsikkrer ved sit Liv, at han kunde ikke have løftet sin Haand for at slaa ham. Han omtaler ogsaa den Interesse med hvilken han bevogtede Opfyldelsen af nævnte Profeti, og bevidner at hvert et Ord blev bogstaveligt opfyldt.

Omtalte Ældstes Navn var John J. Hayes, den samme — jeg tror — som nu lever i Pleasant Grove, Utah; det kunne maaske interessere ham at vide, at hans Ord endnu staa i levende Erindring i hans forrige Missionsmark. Nogle Faa af disse, som lyttede til hans Vidnesbyrd under Asketræets Krone, have siden den Tid annammet Evangeliet; men Størstedelen af dem, ere saa trofaste til at vandre paa Syndens Vej, som de nogensinde vare, og holde sig endnu ved deres tomme Systemer, hvilke ere ligesaa forskjellige fra det sande Evangelium, som den mørkeste Nat fra Middagssolens Straaler. Mill. Star.

Velgjorenhed iblandt Mormonerne.

(Indsendt af en Ikkemormon.)

Hvis ere disse Børn? spurgte jeg min Vært i Monroe, idet jeg pegede paa to smaa pjaltede barfodede Smaabørn der stode i hans Gaard, og tilsyneladende ventede at blive bemærket. I Stedet for at svare paa mit Spørgsmaal,

vendte han sig imod dem og udbrød: „Vel Jimmy, hvad ønskes i Dag?" — De haabefulde smaa Øjne, som tittede frem under de bredskyggede forslidte Hatte, opklaredes i høj Grad ved det givne Spørgsmaal; — „en anden Høne til Moder" var det bestemte Svar, og da de smaa forlorne Drenge derpaa atter sloge Øjnene ned, holdende hinanden ved Haanden, frembød det et Skue saa nøjagtigt, som om man kunde have seet et Par Tiggerbørn i Italien. I det stærke Solskin, men halv overskyggede af deres uhyre bredskyggede gammeldags Hatte, frembød Synet af disse Smaa et kunstnerisk Skue, og vilde om iagttaget i Sydeuropa blevet sikkert paa, at have mødt den ubetydelige Tribut, hvilken den romantiske Rejsende betaler med saa interessant Punktualitet til den italienske Fattigdom; men dette var i Utah.

Børnene stode foran min Vært saa urokkelige, som en Billedhuggers Model, medens deres Fingre og Tæer vare i stadig Bevægelse, taalmodigt ventende det afgjørende Svar. Manden som hensunken i Betragtninger stod og stirrede paa dem, hvorpaa han yttrede pludselig: „Vel, gaa og tag en da;" men i det han samtidigt anmodede dem om at fange den unge Hane, som gik noget derfra, maatte han bogstaveligt udraabe de sidste Ord, eftersom Børnene foer af Sted ved Ordene: „Tag en da." Tre Minutter efter bevidnede Hanens Skrig, at de smaa Drenge nærmede sig med Udbyttet af en vellykket Fangst; og nogle saa Øjeblikke saa man dem atter staaende foran min Vært med deres røde Kinder, og denne Gang en gul Haarlok tittende frem hist og her gjennem hine vidunderlige gamle bredskyggede Hatte, hvilke efter deres Udseende at dømme, maatte være bleven anvendte ved Fangsten af Hanen. Denne, der af den mindste Dreng holdtes i sikkert Fangenskab, syntes at fatte den sidste vigtige og store Lejlighed til at appellere, i det den ligesom paavirket af et indvendigt Maskineri gav sig til at gale!

„Hvorledes har Eders stakkels Moder det?" spurgte min Vært. Hvortil Børnene svarede: „Hun er s—c—r—w—w—w—k, hun er s—c—r—w—w—w—k — og hun den hele Dag — Gaar haft Intet spise;" løb saa hjem da, udbrød min Vært. Næppe var Ordet udtalt, før de Smaa satte i fuld Karriere ned af Vejen, ledsagede af en Støvsky og Lyden af den forskrækkede Hane. — Hvis ere disse Børn? spurgte jeg atter, i den Tanke at jeg denne Gang havde truffet paa den sælsomme Ting: „Et Mormon-Almisselem;" „aa, svarede min Vært, han er et daarligt Subjekt «an Outsider» (en Kirken ikke tilhørende,) der kom hertil som en Dagdriver, og har nu gjort sig usynlig; hans stakkels Hustru er nu overladt til sig selv i trange Kaar. Hun vilde i Virkeligheden komme til at lide Hunger, var det ikke for den Hjælp som de Omkringboende yder hende. — Dagdriverne kjende meget vel, at Mormonerne ikke ville lade Nogen lide Hunger, og det synes som om de ligefrem ere overbeviste derom."

Der findes Tilfælde af en lignende Beskaffenhed i andre Byer, men jeg ønsker at henlede deres Læseres Opmærksomhed — jeg vilde ønske jeg kunde henvende hele Nationens Opmærksomhed til den — til følgende Notits, hvilken til Dato staar i fuldt Kraft som en virkelig „Bilov" i disse „Mormonbyer:"

Notits til Alle.

Om der i denne Stad (Saltsøstad) findes Personer, som ere blottede for Fødemidler — ligemeget hvem de ere — og de enten privat, eller paa anden Maade ville tilkjendegive deres Trang til mig, da vil jeg see til, at de erholde Spise og Logi, indtil de see sig i

Stand til, at kunne hjælpe sig selv. Biskopperne i hvert Kvarter bør paasee, at Ingen lider Mangel.

Edward Hunter.
Præsiderende Biskop.

Det kunde maaske synes, som om dette er mere efter min egen Mening, men jeg tilstaar, at denne „Notits til Alle" i dens simple, men betydningsfulde og aandsrige Indhold lyder meget smukt. Dens humane Udtryk vilde været i Stand til at kunne vinde den store Poet Longfellows Hjærte; og hvilken Forskjel, naar man vender sig fra denne Text, fuld af universal Velgjørenhed, der ikke tillader sig at ansee Personer, og disses indskrænkede Ondskab der kunne skrive som nogle «Gentiles» pleje at gjøre, om hele den „mormonske" Kommune, som „Polygamiets Frembringelser."

Synes det ikke baade forbausende og ligeledes sørgeligt, at disse Skribenter i saa mange Aar skulle uden Modsigelse kunne holde Nationens Fatteevne i Tømme? At Mormonerne ikke har opklaret Sandheden for Verden desangaaende? At en saa ædelmodig Nation, som den amerikanske, ikke har søgt at erkyndige sig fra den anden Side af Sagen? At en Presse saa udforskende som den amerikanske Journalisme, ikke har afsløret dette skandaløse lokale Bedrageri nemlig: „Antimormonpressen" i Saltsøstad; dog naar man undersøger (Scenen) bag fra, befinder man, at Forklaringen ikke er saa vanskelig at komme paa det Rene med. Thi for det første, er den eneste herværende «Gentile» Journal i et samvittighedsløst Komplots Hænder, som udgiver den efter antimormonske Principper, aabenlyst forventende at tilintetgjøre Territoriets nuværende Velstand. For det andet, er Foreningspressens Korrespondent lige saa uskikket for denne Plads, som Coloradobillen vilde være skikket til at afgive Rapport om et Kartoffelavl. — Ikke paa Grund af Mangel paa Oplysning, men paa Grund af hans antimormonske Fordomme. Og for det tredie, er Sekterisme overhaandtagen her, og „Religionsreptilier" ere i stadig Bevægelse, søgende at opirre Klasse imod Klasse.

Disse tre Agenturer, der ere hinanden lige baade i Henseende til Samtid, og den Iver hvormed de gjennemføre deres Opgave, forklare tydeligt Aarsagen til den Misforstaaelse, hvilken i Dag formaar at bortvende den amerikanske Nations Sympati fra disse arbejdsomme, ædruelige, velgjørende og ærligsindede Pionerer. Samme forvendte Forklaringer angaaende virkelige Fakta, udsendes Dag efter Dag Aaret rundt til hundrede forskjellige Byer, og eftersom Offentligheden stadigt erfarer at de samme ensidige Historier cirkuleres og finder Ekko paa saa mange Steder, er det en naturlig Selvfølge, at de antages for sandfærdige. Men lad Mennesket en Gang komme til den Overbevisning at A. B. C. og hele den øvrige Del af Alfabetet, er en og samme Person, samt at denne Person er i højeste Grad uvidende og hevngjerrig, der øjeblikkelig sluger ethvert Rygte for sandt, naar det befindes at være „mærkeligt og styrkende." En Mands Paastand gjentaget et hundrede Gange, er intet at sammenligne med hundrede forskjellige Mænds overensstemmende Vidnesbyrd. Jeg forsikkrer derfor Alle som læser disse Breve paa det oprigtigste, at der i Saltsøstad, og derfor ogsaa i alle Utahs Dale, næppe findes et Dusin oplyste «Gentiles», som ere i Stand til at kunne ærefkjænde et Folk, blandt hvilket de see saamegen Ærlighed, utrættelig Flid, samvittighedsfuld Godgjørenhed og universal Velgjørenhed bevist i Hverdagslivets Forretninger. Alle saadanne Individer nære uden Tvivl den samme

Modbydelighed mod Polygami som jeg, men jeg befinder iblandt dem Faa, som ere saa blottede for almindelig Dømmekraft, at ville benægte Mormonerne disse Dyder, der hver Dag over alt ere saa fremtrædende. Mange „Ikkemormoner" leve her paa bedste Forstaaelse med „Mormonerne", og jeg har endogsaa talt med saakaldte „Apostater", hvilke i mange Tilfælde have bibeholdt den oprindelige Ærbødighed for Tilhængere af en Tro, hvilken de selv have fornægtet.

Mest fremragende i det beundringsværdige blandt Mormonerne, er dog deres „Velgjørenhed." Det er saa at sige en anerkjendt Lov iblandt Mormonerne, at ingen Fodgjænger skal gaa hungrig forbi deres Byer; er det ved Nattetide maa han gives Husly. Deres Politik imod Indianerne, er en oplyst og kristelig Humanitet. Mod deres egne Folk bliver Velgjørenheden bevist lige fra Førstningen. Udløst hertil ved de frivillige Gaver, som vedligeholde det „Vedvarende Emigrationsfund," bliver Emigranten ved sin Ankomst mødt med øjeblikkelig Omsorg; fremsendt til sit Bestemmelsessted finder han sig støttet af et Venskabssystem, hvilket sætter ham i Stand til at kunne lægge Grundvolden for et fremtidigt Hjem. — I Sygdomstilfælde bliver han plejet. Alt dette er et Faktum, hvilket jeg ikke har læst i nogen Bog, ikke hørt det fra nogen Ældste, men mine Underrettere ere saadanne, som for megen kort Tid siden arriverede i Saltsøstad; i Virkeligheden unge Mænd i Landdistrikterne, som nylig have taget Opholdsted i deres Blokhuse, — voxne Mænd, nu assisterende i den humane Pligt at assistere Nyankomne. Dette har været den Erfaring jeg blandt disse Folk har samlet paa min flere hundrede Miles Rejse. Jeg har mødt og talt med disse Mennesker — Tyskere, Skandinaviere, Engelsmænd o. s. v. i deres egne Hjem her i Utah, og jeg har paa det nøjagtigste forsikkret mig selv om det Faktum jeg paastaar, at Velgjørenhed er en af de „Hemmeligheder," som styrker denne forunderlige „Mormonismes" Fabrik. Mormonerne ere mere lig en Familie, som et Hele, end nogen anden Kommune i Verden. Enhver Mand kjender alle sine omboende Naboer med en Forbindtlighed, der allene er Resultatet af fortidig modtaget Tjeneste. Dette er deres Enighedsbaand. Hist er en Farm paa hundrede Acres, hvilken Naboerne indhegnede i Fælledsskab; og paa samme Princip pløjede, saaede og høstede man samme Ejendom; naar de ved Aarets Ende mødes, er det da noget Under, at de kunne mødes, som Brødre?

I Indien existerer ogsaa en „By-Kommune" — har De læst Maine's interessante Bog? — hvilket virker efter samme Plan, som „Mormonbyernes" System. At skade en Mands Avl i Indien er det samme, som at skade den ganske Kommune, det samme er Tilfældet her; og ligesom det er imellem særskilte Individer i en By, saaledes er Forholdet imellem de forskjellige Byer i Territoriet. Et brutalt Foretagende ligesom Afsættelsen af Postmesteren fra sit Embede i Park City forleden Dag, foruroliger hele Mormonismen med Ahnelse om truende Vold. En Stevning oplæst imod en Mand eller Kvinde i Saltsøstad, skaber et hundre tusinde Fjender i Territoriet. Nu, hvilket Middel ville I anvende for at flytte en saadan Sten?

Bevæg disse Mormoner til at hade hverandre, „for alle Ting ligesom de Kristne," som Georg Elliot sagde, og de kunne brækkes lige saa let, som Filosofens Risknipper, da disse ved en vis Lejlighed bleve løste.

Vold imod Individer, eller Forføl-

gelse imod et Samfund, tjener imidlertid blot til, at forene det Hele mere fuldstændigt end før. Vedvarende Velgjørenhed, er et af disse Baand, som sammenholder Mormonernes Samfund; det er Hemmeligheden af den Enighed, som bevirker at somme Mennesker har „skraalet" saa ualmindeligt! — Korrespondance til New York World. — Mill. Star.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Om Fejlfindere.

(Af Ældste W. W. Taylor).

Det kunde med Rette synes, at være den Dovnes Visdom at finde Fejl, eftersom dertil ikke udfordres mindste Lærdom, Overvejelse eller Anstrængelse. Det, som er uden Fejl, er fuldkomment; dette er Hemmeligheden, hvorfor intet Forkrænkeligt kan undgaa Fejlfinderens Opmærksomhed. — En Fejlfinder er ligesom en Grib, der svæver over Guds skjønne Fodstol, uden at være i Stand til at skue det Skjønne og Harmoniske, som existerer der. Forgjæves søge de duftende Vinde fra Jorden at udstrække sig til hans lave Sfære; ligeledes Lyden fra Skovens skjønne Sangfugle. Ligesom Gribben, forbigaar han alt det Skjønne og Tiltrækkende og kun higer efter det Sted, hvor Aadslet findes, saaledes opdager Fejlfinderen ikke den Orden, Fred og Glæde, som existerer blandt de Gode og Oprigtige, men opdager alene de mest øjnefaldende Onder, og haster med at fede sin Sjæl paa det Væmmeligste.

Den Vane at finde Fejl, er i Særdeleshed gjængse iblandt saadanne Personer, som gjøre Fordring paa at være Sidste Dages Hellige, uagtet alle de Midler, hvilke Herren har anordnet til Afskaffelsen af existerende Onder iblandt dem; og hvor afskyeligt er det ikke at være i saadanne Individers Selskab! En Bemærkning bliver for Exempel gjort om en Broder, hvilken maaske nylig er bleven beskikket til en eller anden Stilling iblandt Folket, medens de Samtalende tilfældigvis bemærker, at de tænker, at man handlede meget fornuftigt i at vælge ham til omtalte Stilling; men her kommer „Samfundsgnaveren" (Fejlfinderen) med sit: „Ja, men han er jo ikke fejlfri;" og med glædestraalende Øjne opregner han nu alle den omtalte Broders Fejl til saa mange, som ville lytte til ham. — Mon han til samme Tid betænker vedkommende Broders gode Egenskaber, hans Trofasthed og gode Motiver her i Livet? Nej, han opdager blot „sorte Pletter", intet andet er i Stand til at fængsle hans Opmærksomhed, og saaledes lever han — ligesom Gribben — paa det, som er Afskyeligt, endogsaa pralende af, at det er hans Skarpsynethed, der sætter hom i Stand til saaledes at kunne udforske sin Næstes svage Sider, samt at det ydermere er hans overlegne Godhed, der foraarsager hans store Forbauselse over sin Broders ufuldkomne Handlemaade! Hvor tomme ere ikke saadanne Paastande? Er det ikke de Sidste Dages Helliges Erfaring, at disse,

som ere de mest fordærvede, altid have været rede til at klage først og højst imod vort Folk.

Det kunde maaske indrømmes, at der iblandt os foregaar en Del Fejlfinding paa Grund af Mangel paa nøjere Overvejelse; men om vi vilde undersøge det nøjagtigt, ville vi befinde, at det i mange Tilfælde nærmere hidrører fra Jalousi og Ondskab, og hvis man vilde ulejlige sig med at undersøge den Persons Karakter under Omtale, i en upartisk Aand, vilde man maaske befinde, at det vilde være vanskeligt at finde En, som egnede sig bedre til den af ham beklædte Samfundsstilling; men selv om man kunde, hvad vilde man vinde ved at underminere hans Karakter og Indflydelse? Man burde altid høre begge Sider af Sagen fremlagte, førend man afgiver nogen Kjendelse, og man vil da befinde det at være en god Regel, altid at indrømme andre lige saa megen Plads for Ufuldkommenheder, som vi indrømme os selv.

Dersom vi tillade os at dømme vore Brødre og Søstre i Overensstemmelse med den første Indskydelse, som vi erholde med Henlyn til dem, hvorledes kunde vi da undres over, at Verden lader ilde om Herrens Handlemaade, i det han valgte en ulærd Yndling som Joseph Smith til at begynde denne vigtige Uddeling? Men bemærker man: „Herren vælger saadanne, som han kan bruge;" hvorfor da ikke ogsaa give ham en Lejlighed til at prøve dem?

I en viis Hensigt beskikkede Herren Embedsmænd til at paasee, at der ikke existerer Udstaaelser, Bagtalelse o. s. v. i Kirken, men at hver gjør sin Pligt. „Almindelige Dommere" ere beskikkede i Israel for at see til saadanne, som handle ilde og ikke omvende sig; og den Vane at finde Fejl, vil ikke hjælpe disse Embedsmænd noget i Udførelsen af deres Kaldspligter, hverken som Kirkens Medlemmer eller Embedsmænd.

Hvor meget bedre vilde det da ikke være at foreholde en Broder om hans Fejl naar man er alene med ham, prøvende paa at vise ham den bedre Vej, samt opmuntre ham til at sejre, og at der endnu findes Kraft i Evangeliet. Det er forbausende, hvilken Indflydelse det foraarsager hos en Broder, naar man nærmer sig ham under Indflydelsen af den rette Aand; og efter en saadan Fremgangsmaade er en Overenskomst som oftest Følgerne, og begge ledes til et bedre Levnet; men i Tilfælde af at dette ikke opnaaes, er det ingen Undskyldning for, at Vedkommende skulde berettiges til at finde Fejl, thi Meningsforskjel og Uoverenskomst kan ikke existere upaaagtet. Hvor meget bedre vilde det ikke være, at løfte Retfærdighedens Banner, i det man søger at rette paa andre, og derved om muligt bevæge dem til at følge det, end bestandig fremhæve det Onde, og sammenlignelsesvis repræsentere dem ved det. Som Beviis for denne Paastand, gjengiver jeg en af mine Venners Erfaring i denne Henseende, saaledes som meddelt af ham selv:

„Jeg har en lille Datter hjemme, hvilken, naar hun undertiden er uartig, jeg har været saa naragtig at blive vred paa, og beskylde hende for at være ligesaa slem som N—, der er bekjendt for at være ganske ustyrlig. Ved at høre et saadant Udtryk plejede hun — idet hendes Øjne lynede af Vrede — at udbryde: „Lige glad." Dette Udtryk fra den Lille, vilde da uvilkaarlig bringe mig til at overveje, hvad Ret jeg egentlig havde til at fylde mit Bars Sind med Fordom

imod en af dets Kammerater, og foraarsage det at betragte et andet Barn, som et Symbol paa Ondskab? Jeg besluttede da at tage en forskjellig Kours i denne Henseende, og da hun næste Gang var uartig, spurgte jeg hende, hvorfor hun ikke kunde være en god lille Pige ligesom F—, idet jeg samtidig fremhævede nogle af F—s gode Egenskaber. Dette syntes ligesom med et at fængsle hendes Opmærksomhed, og hun prøvede paa at overvinde sig selv, og kort Tid efter kom hun en Aften til mig og sagde: „Papa! synes Du ikke, at jeg har været en god lille Pige ligesom F—?" Hvorledes kunde jeg andet end tage den kjære Lille i mine Arme, og føle til at velsigne hende for den Sejr vi begge havde vundet?

Mill. Star.

Tale af Ældste D. H. Wells.

(Fortsat fra Side 135).

Da denne Forjættelse blev given vidste Herren ikke desto mindre, at hans Rige vilde blive udstødt fra Jorden; men nu vil det ikke ydermere blive tilintetgjort; de ville ikke atter blive tilladte at korsfæste Herren, naar han skal komme igjen, thi da vil han komme i Kraft og stor Herlighed, og ikke som han kom før, og denne Verdens Riger ville da blive givne til den Højestes Hellige, og de ville da i Virkeligheden blive de rigeste af alle Folk, — i Sandhed det eneste rige Folk paa Jorden, men dette vil ske af den Aarsag, at de holde Riget for Gud, fordi de med alt hvad de eje vil blive helliget Herren for Udførelsen af hans Hensigter paa Jorden, og ikke fordi de ønske at tilfredsstille deres egen Begjærlighed eller opbygge sig selv som denne Verden; saa naar Alt kommer til Alt, er der mere sand Spekulation i dette, end i nogen anden Ting jeg kan tænke paa. Det betaler sig ikke for os, at bortbytte vort evige Velfærd for denne Verdens Ting — Ting, som omsider ville forgaa ved at „berøres", som En en Gang har sagt. Saadan Spekulation vilde i Sandhed betale sig daarligt.

En af de Hensigter for hvilken vi bleve satte her paa Jorden var, at vi maatte faa Lejlighed til at gjennemgaa Ordinancerne og bevise vor Trofasthed til Gud — til Livets og Saliggjørelsens Principper til Liv og Ophøjelse. For at bestaa vor Prøve? Ja, lige fra Vuggen til Graven have vi Prøver at gjennemgaa. Vi lide ofte under Sygdomme, som blive tilladte at paaføres os, hvilke ere dette Livs Gjenvordigheder; og Berøvelse af Forældre, af Børn, af Mænd og Hustruer, samt Livets Trængsler, Gjenvordigheder, og mange Slags Lidelser og Sygdomme, hvilke ere nedarvede i vort kjødelige Tabernakel; altsammen for at prøve vor Tro og Tillid til Gud. Nogle have mandigt udstaaet alt hvad baade Djævelen og ondskabsfulde Mennesker have paalagt dem, endogsaa til Døden, og om vi ikke ere villige til at offre vore Liv til Herren for Forfremmelsen af hans Sag og Rige paa Jorden, ville vi ikke blive ansete som værdige af ham, ejheller vilde han anerkjende os som sine. Det maa indrømmes, at han maaske ikke sætter os paa Prøve, men han vil prøve os tilstrækkeligt til at kunde vide, hvad enten vi ville blive tro eller ikke. Jeg paastaar, at det er for at gjennemgaa disse Prøver, at vi kom her for at bevise vor

Værdighed til atter at indkomme i hans Nærværelse og arve Troner, Magter og Herredømmer, hvilke er beredt for de Trofaste. Dette er ikke et Øjebliks Sag, den var paa Programmet før vi kom her; vi ere kaldte i Dag, Udvælgelsen vil komme lidt efter lidt, naar Kristus skal gjøre sig en synderlig Ejendom; dersom vi ere trofaste over Lidet, vil han sætte os over Meget. I forstaar det er paa Trofasthedens og Udholdenhedens Princip. Jeg nærer ingen Frygt for de Sidste Dages Hellige, som et Folk, der maa undergaa disse Prøver og forblive trofaste til den Sag, der er dem anbetroet; endskjøndt Mange ville falde ved Vejen og blive tabte — i det Mindste for en Tid. Tag til Exempel Saadanne, som bande lidt, og som gjøre mange andre stygge „Smaating", som aldrig tænke paa at bede; men lad Fjenden masHere imod os i Slagorden, og disse selvsamme Personer, vilde blive befundet færdige for med deres Vaaben, at beskytte deres Venners Liv og Frihed — dette Folk; de ville heller ikke blive afskrækkede. Ja, disse selvsamme „vilde Drenge" ville være rede til at møde Kanonernes Ild i Forsvar for de Sidste Dages Hellige. Jeg har seet det i forbigangne Tider og jeg nærer ingen Tvivl om, at de jo vilde — om udkaldte — være færdige igjen. Men vil dette undtage dem fra at leve deres Religion? Nej; de burde afstaa fra deres onde Vaner, og de vilde da blive anvendelige for Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden, modtage en stor Belønning og blive frelste i den tilkommende Verden, og annamme Herlighed og Ophøjelse, hvilket de ellers maaske kunde gaa glip af; thi ved en uviis Vandel i dette Liv, kan et Menneske afskjære sin Herlighed og Ophøjelse. Velsignet den Mand, som fra sin Barndom af opvoxer uden Synd, der lever og dør som et værdigt Tempel for den Helligaands Bolig. — Paa en Time — i et ubevogtet Øjeblik — kan en Mand sige eller gjøre Ting, som han bestandig vil angre gjennem de aldrig endende Evigheder. Derfor burde man være desto mere forsigtig med Hensyn til vor Opførsel og Vandel gjennem Livet, og holde fast ved det, som er os anbetroet og skride frem fra Fuldkommenhed til Fuldkommenhed og prøve paa at blive saa gode som det i denne Prøvestand er os muligt. Vær derfor rene i Eders Omgang, ligesom Gud er ren i sin. Renhed bestaaer ikke i at gaa omkring med et langt Ansigt og klage over Verdens Synder, hvilket er Noget som I ikke kunne hjælpe; men ved at holde Eder selv rene og ubesmittede i Sindet, pletfrie fra Verden med dens vederstyggelige og onde Foretagender. Gud vil have et rent Folk, et Folk som er rent af Hjærtet; thi Guds Zion maa være rent af Hjærtet. Der gives overflødige Midler til at fremme dette store og herlige Værk og Gud vil gjennem sine Redskaber — hans Tjenere, udfinde det, og om vi ønske at være meddelagtige deri, burde vi selv være rene, efterkomme Retfærdighedens Fordringer og derved Dag efter Dag bevisende vor Trofasthed og Hengivenhed til ham; og at vi maatte forblive standhaftige og trofaste til Enden er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Des. News.

Ifølge Des. News. af 24de Jan. har John T. Caine nu erholdt Sæde i den 47de Kongres som Utahs Repræsentant.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 128.)

Hun anviste os en god Seng at sove i. Efter at vi næste Morgen, som var Søndag, havde spist Frokost, spurgte jeg vor Værtinde, hvad vi bleve skyldige, bleve vi betydede om at hun modtog os med Velvillie, samt at alt var gratis. Vi spurgte hende da om der fandtes nogen Religion, Præst og Kirke paa Øen; hun svarede at der fandtes en Baptistpræst ved Navn Newton, som og havde en Menighed dersteds, en fem Mile borte. — Vi takkede derpaa Kvinden for hendes Gjæstfrihed mod os, og begav os derpaa til nævnte Menigheds Kapel og traadte ind ad Døren, hvorpaa en Diacon strax indfandt sig; jeg bad ham at underrette Prædikanten, som stod paa Prædikestolen om at der vare to af Herrens Tjenere ved Døren, hvilke havde et Budskab at bringe Folket, samt at vi ønskede en Lejlighed til at levere det. Han bød os at komme til Prædikestolen, hvorpaa vi indtog et Sæde ved hans Side. Han talte derpaa en halv Time til Forsamlingen, hvorpaa han sluttede sin Tale, og spurgte mig hvad jeg ønskede? Jeg svarede at jeg ønskede at tale til Folket, naar som helst det vilde ansees passende for hans og deres Lejlighed; han bekjendgjorde derfor at de to Fremmede vilde tale til Forsamlingen samme Dags Eftermiddag Kl. 5 — Folkets Nysgjerrighed steg i højeste Grad, eftersom de ikke vidste hvem vi vare. Mr. Newton inviterede os med sig hjem, hvilket Tilbud vi modtog med Glæde. Efter at være ankommen i hans Hus, fremtog jeg Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog, lagde dem paa Bordet og satte mig ned. Mr. Newton tog Bøgerne men sagde Intet; jeg adspurgte ham da om der var noget Skolehus, samt om der var, om det vilde blive os tilladt at afbenytte det for Afholdelsen af Foredrag. Han svarede at der fandtes fire og at de var til vor Tjeneste. Mr. Newton og Familie fulgte med os til Kappellet, hvor vi mødte tilsammen med en stor Forsamling, af hvilken ingen, naar undtages Mr. Newton, vidste noget om hvem vi vare. Jeg og Ældste Hale tog Sæde paa Forhøjningen, hvorpaa jeg fremstod med forunderlige Følelser, og tog til Text Gal. 1, 8—9. og talte en Times Tid. — Dette var første Gang at jeg eller nogen anden Ældste af Jesu Kristi Kirke havde forkyndt Evangeliets Fylde saa vidt vides paa Øerne i Havet. Jeg talte med stor Frimodighed, og forkyndte Folket at Herren havde oprejst en Profet, samt oprettet sin Kirke ligesom i Kristi og de fordums Apostlers Dage, med Apostler, Profeter og Gaver ligesom i fordums Tid. Efter jeg havde sluttet, bevidnede Ældste Hale hvad jeg havde talt. — Jeg gav Lejlighed for hvem som helst der maatte ønske at fremsætte Spørgsmaal angaaende de omtalte Lærdomspunkter, men da Ingen syntes at have Noget at bemærke, bekjendgjorde jeg, at vi vilde holde Forredrag de fire paafølgende Aftener i alle Skolehusene, begyndende med Skolehuset Nr. 1

Under vort Ophold paa Øen de første 13 Dage prædikede vi 17 Gange, eftersom vi af Folket bleve anmodede om at forblive hos dem; jeg efterlod et Exemplar af Pagtens Bog hos Mr. Newton for at give ham Lejlighed til at erkyndige sig om dens Indhold. —

han læste, og Herrens Aand bar Vidnesbyrd til ham om Sandheden deraf, hvilket havde til Følge, at han i længere Tid gik frem og tilbage i sit Værelse til over Midnat, uden at kunne blive enig med sig selv, enten han skulde annamme eller forkaste Evangeliet, som vi bragte. Han og Familie overværede omtr. alle vore første tolv Møder, hvorpaa han besluttede at forkaste, tvært imod Aandens Vidnesbyrd, og begyndte dernæst at stride imod os. Ikke desto mindre begyndte vi at døbe, og de Første, som indlemmedes ved Daab var en Søkaptain ved Navn Justin Eames og hans Hustru, hvilken Ordinance forrettedes af Ældste Jonathan Hale den 3de September 1837; dette var første Gang i denne Uddeling, at Daab til Syndernes Forladelse forrettedes paa „Øerne i Havet", saa vidt jeg ved.

Før vor Afrejse fra Kirtland prøvede nogle af de mest fremragende Apostater at afskrække Broder Hale fra at begive sig paa denne Mission, eftersom han efter deres Mening ikke vilde faa Lejlighed til at døbe en eneste, og at han gjorde klogest i at blive hjemme. Da derfor Kaptain Eames fremstillede sig til Daab, anmodede jeg Br. Hale om at gjøre deres falske Udsagn til Intet, ved at døbe Kapt. Eames og Hustru. Den paafølgende Søndag døbte jeg Eame's Broder Ebenezer, ogsaa en Søkaptain, samt en ung Dame. — Baptistprædikanten Mr. Newton begyndte nu en formelig Krig imod os; for Forsigtigheds Skyld hidkaldte han en Mr. Douglas, en Methodistprædikant fra den sydlige Ø, til hvem han alletider tilforn havde staaet i et spændt Forhold, men som han nu ønskede at vilde komme over for at hjælpe ham med at tilintetgjøre „Mormonismen." — Mr. Douglas efterkom Opfordringen, hvorpaa de samlede saa mange Folk som muligt og holdt derpaa en Konference. Douglas tordnede løs paa Joseph Smith og Mormons Bog, hvilken han holdt i Haanden, og med en udstrakt Arm erklærede at han frygtede ikke de Straffedomme Gud vilde eller kunne sende paa ham, for at forkaste denne Bog, som Guds Ord. (Jeg erfarede siden aldrig hvad hans Mening var i denne Henseende efter hans fjorten Aars Tugthusstraf i Tomaston Straffeanstalt, fordi han havde voldtaget sin egen Datter.) Jeg var tilstede ved Mr. Douglas Oponenttale, og noterede de vigtigste Punkter i samme. Efter at han havde sluttet sit Foredrag bekjendtgjorde jeg, at jeg vilde møde dem det samme Sted paafølgende Søndag, og svare paa Mr. Dougla's Tale, og ønskede baade ham og Folket nærværende. — Jeg underrettede de Tilstedeværende om at Mr. Douglas havde fremført mange falste Argumenter, som Modbevis for Joseph Smiths guddommelige Sendelse, saa vel som mange usande Beskyldninger imod os som et Samfund; han fremførte ligeledes forkerte Skriftsteder, som Bevis for sin Paastand. — Vi fortsatte med at døbe, indtil vi tilsidst havde døbt Alle, som ejede en Andel i Baptistkirken. Dernæst fulgte jeg Mr. Douglas til den sydlige Ø, hvor jeg ligeledes prædikede Evangeliet, og døbte næsten alle hans Trosfæller, hvilket foraarsagede en almindelig Opvækkelse paa begge Øer.

Søndagen den 17de September mødte jeg tilsammen med en stor Forsamling fra begge Øer; i dette Møde talte jeg i halvtredje Time, gjentog og besvarede alle Mr. Douglas' Bemærkninger imod Joseph Smith, Mormons Bog og vore Læresætninger; den forsamlede Mængde skjænkede mig uddelt Opmærksomhed, og

syntes meget tilfredse ved Slutningen af min Tale, hvorpaa Ældste Hale administrerede Daabens Ordinance.

For at værne om sin Flok, og frelse sin Sag, begav Mr. Newton sig til Fastlandet, fra hvilket han bragte adskillige Prædikanter med sig tilbage, hvorpaa de holdt et meget forlænget Møde i det Haab derved, at standse Herrens Værk; men forgjæves. Folket mødte ved vore Foredrag som sædvanligt, og annammede Ordet, og vi fortsatte med at døbe saa mange, som troede. Under vort Ophold paa disse Øer besøgte vi næsten alle Beboere dersteds. Da vi tilfældigvis en Gang stod paa Mr. Carver's Mark, talte vi ikke mindre en 55 omkringliggende Øer, hvor af Størsteparten vare ubeboede, samtidigt saa vi mange Skibe under Sejl. — Under vort Ophold paa denne Ø manglede vi aldrig for Føde, thi naar vi ikke syntes at ville falde vore Venner til Byrde, behøvede vi blot at laane en Spade og en Kjedel, og da begive os til Strandbredden, hvor vi opgravede en Slags Muslinger, hvilke, naar kogte afgav et behageligt Maaltid, hvorfor vi ofte benyttede denne Lejlighed. — En Dag besteg jeg tilligemed Ældste Hale en stor Klippe, hvor vi under Skyggen af et Fyrretræ satte os ned, medens Hale læste det 16de Kapitel i Jeremia's Profeti, som omtaler Fiskerne og Jægerne hvilke Gud i de sidste Dage vilde sende, for at samle Israel. Vi vare saaledes her paa en af „Øerne i Havet," hvor vi kunde beskue de smukke Skibe udsprede̲nde deres Sejl, og hvor vi kunde iagttage alle disse Øer hvilke vare saa overfyldte med Klipper og Afgrunde, som noget Sted paa Jorden; og hvorfor vare vi der? For at opsøge Efraims Sæd, de Oprigtige og Sagtmodige paa Jorden, og samle dem fra disse Øer til Zion. Vi tilbragte en Del af Dagen paa dette Sted i Sang og Bøn til Gud, samt med at samtale om Frelseren og Apostlerne saa vel som de fordums Profeter og Josephs Hyrums og Guds Tjeneres Løbebane paa Jorden i vore Dage, og vi glædede os i den Overbevisning at vi vare forundte det Privileginm at være sendte til Øerne i Havet at udsøge Israels Hus. Vi vendte derpaa tilbage til en By, hvor vi afholdt et Møde tilligemed Folket dersteds. Den 6te September besøgte vi Kapt. Benjamin Coombs, der paa denne Tid drev Forretning med at tørre Fisk for Udførsel, hvilke vare fangede paa New Foundlands Kyster. I det vi passerede forbi Carvey's Værft, saa vi nogle Mænd i Færd med at fange Makrel ved Hjælp af Kroge.

Vi fortsatte vor Virksomhed, med at prædike og døbe paa Øen, og omsider arganiserede vi begge Øer til to særskilte Grene, hvorpaa vi endelig den 2den Oktober s. A. bød de Hellige Farvel, for at vende tilbage til Fastlandet, i den Hensigt at aflægge et kort Besøg blandt vore Venner. Vi tilbagelagte Vejen til Fods, fra Thomaston 46 Mil til Bath; sidstnævnte Sted bivaanede vi en Baptistkonvention, og samme Dags Aften prædikede jeg til en stor Forsamling der lyttede med største Opmærksomhed, og ønskede at lære mere angaaende vor Tro. Den paafølgende Dag rejste vi 36 Mile til Fods, og ankom til Portland, fortsatte Rejsen derfra paa samme Maade, og ankom til Scarboro, hvor jeg atter traf sammen med min Hustru og hendes Slægtninge. — Den Tid var nu ogsaa kommen, da jeg skulde gjøre Affald paa Br. Jonathan Hales Selskab, eftersom han ansaa det for sin Pligt, at vende tilbage til sin Familie i Kirtland; men Pligten bød mig at vende tilbage til min Missionsmark paa Foxøerne. Vi havde nu rejst over 2000 Mile tilsammen, under Indflydelsen af

den hjærteligste og bedste Forstaaelse, vi vare forenede i baade Aand og Sind. — Den 9de Oktober fulgte jeg Broder Hale et Stykke paa Vejen; før vi adskildtes gik vi ind i en nærliggende Skov, hvor vi knælede i Bøn til Gud; efter at have anbefalet os til hans Varetægt, bød vi hinanden Farvel, hvorpaa han begav sig paa Vejen til Kirtland, og jeg til Foxøerne. Jeg tilbragte først en 14 Dage hos Sødskende og Venner, og afholdt samtidigt Forsamlinger blandt dem, og den 28de Oktober s. A. tog jeg Afsked med Broder Carter og Familie, og kjørte tilligemed min Hustru til Portland hvor vi overnattede hos min Svoger Esra Carter. En orkanagtig Storm forhindrede os i at gaa til Søs før den 1ste November, paa hvilken Dag vi rejste pr. Dampskib til «Owls Head», pr. Post til Thomaston og pr. Slup til Foxøerne.

Min anden Rejse foregik under ganske forskjellige Omstændigheder til den første; thi ved min Ankomst første Gang var jeg aldeles fremmed iblandt Folket og de vare fremmede for Evangeliet, som bragtes dem, men derimod blev jeg ved min Ankomst anden Gang mødt af mange Hellige, der havde annammet Evangeliet, og hilste mig og min Hustru med Glæde. — Søndagen den 5te November mødte jeg med en stor Forsamling af baade Hellige og Fremmede, og begyndte atter ved Daab at indlemme saadanne, som troede Ordet. — Efterat jeg havde besøgt de Hellige paa den nordlige Ø, og afholdt flere Møder tillige med dem, samt døbt Nogle, gik jeg om Bord i en Slup, ført af Kaptajn Coombs og sejlede til Øen Holt, hvor vi ankom ved Middagstid, og samme Aften afholdt jeg Forsamling i Øens Skolehus og talte til en opmærksom Forsamling. (Fortsættes.)

Hon. W. H. Hoopers Død.

Ovennævnte, der er saa velbekjendt fra den Tid, da han som Utahs Repræsentant haandhævede de Privilegier, til hvilke Territoriet under Konstitutionen er berettiget til at nyde, endte efter nogen Tids Sygeleje sin jordiske Løbebane den 30te December f. A. og skulle vi i Korthed give følgende biografiske Skildring af den ærede Afdøde:

William Henry Hooper blev født i Dorchester Co. paa Marylands Østkyst den 25de December 1813. Han erholdt i sin Ungdom kun en begrændset Skoleundervisning, hvorpaa han i en tidlig Alder erholdt Plads, som Skriver i en Bank i Baltimore. Drev siden i nogle Aar Forretning, som Kjøbmand paa Marylands Østkyst. I Aaret 1835 rejste han til Illinois, hvor han fortsatte samme Forretning. Han blev derpaa i nogle Aar Kaptajn paa en Missisippidamper. Aar 1850 rejste han til Utah, og i Aaret 1852 ægtede han Mary Knowlton, hans nuværende Hustru, hvilken i dette Ægteskab blev Moder til tre Sønner og sex Døttre. Han valgtes først som Medlem af Utahs lovgivende Forsamling, og beklædte Embedet som Territoriets Sekretær. Siden valgtes han næsten enstemmigt, som Territoriets Repræsentant til den 36te, 39te, 40de, 41de og 42de Kongres. Som Repræsentant, fortjener især at erindres hans berømte Tale i den 41de Kongres den 23de Marts 1870, som Forsvar for Polygami i Utah. — Da Z. C. M. I. om Vinteren organiseredes blev han valgt som sammes Direktør. Begravelsen fandt Sted den 2den Januar Form. Kl. 11. d. A. Des. News.

Nyheder.

England. Voldsomme Storme have i den senere Tid gjort megen Skade paa Land og Sø. Den 27de Jan. gjorde 400 Straffefanger Mytteri i Cork, mishandlede deres Opsynsmænd, og kun da 30 tilkaldte Soldater truede med at give Ild, opgav de deres Forehavende. Alvorlige Optrin have fundet Sted i den indiske Provinds Guzerat, idet 250 Bønder, der vægrede sig ved at betale deres Forpagtningsafgift, bleve angrebne af Naboprovindsens Politistyrke ca. 700 Mand; 71 Bønder dræbtes og 7 saaredes i Kampen, Politiet led intet Tab. Begivenheden har vakt stor Harme. Ugen til 7de Februar indbragte to engelske Fiskere en Aften til Hull en tysk Brigantine ladet med ca. 100,000 Pund Dynamit! Den følgende Morgen førtes efter Politiets Ordre Skibet ud af Havnen, og ankredes to Mile udenfor samme. If. Efterretning fra Oberst Stewart, har Mahdien i Sudan 2 Mil. Tilhængere. Ægypten har i denne Kampagne forlist 9000 Tropper. — Tyrkiet. Flere Træfninger have fundet Sted mellem Albanesere og Montenegrinere, som fortsætte deres Rustninger. — Østerrig. Den 28de Januar rasede en voldsom Storm i Sydungarn. — Rusland. Kulden var i Jan. saa stærk, at der alene i Guvernementet Moskov frøs 41 Mennesker ihjel. — En orkanagtig Storm gjorde den 2den Februar megen Skade i Paris og Omegn; i Staden bleve flere Personer dræbte. — Forenede Stater N. A. Stærke Regn- og Snestorme have bragt Floderne til at overstige deres Bredder; Telegraf- og Jærnbaneforbindelsen er afbrudt paa mange Steder i Landet. Dette gjælder nærmest Ohio, Indiana og det vestlige Pensylvania, hvor der er sket uhyre Skade. Flere Byer ere oversvømmede, Jærnbaner og Broer ødelagte. En Bro over Cocomofloden rev sig løs, da et stort Jærnbanetog befandtes paa den, og forsvandt i det graadige Element. I Nærheden af Mandsfield styrtede en Bro sammen, hvorpaa tvende Banetog, der bruste frem, begge styrtede i Floden. Ødelæggelsen er stor omkring Alleghanyflodens Leje. Da en Menighed ved Midnatstid Nytaars Nat, holdt Gudstjeneste i Reading Penn., blev en Kanon ladet med smaa Kampestene affyret, og gjennemborede en Væg, intet Liv gik tabt. Fornylig fangede man to Vildmennesker (ikke Indianere) i Colorado. Ved en Hotelbrand i Millwaukee Minn. indebrændte en 100 Personer. — I Republikken Ekvador er udbrudt Oprør, hvilket gjør hurtige Fremskridt.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.